

fényüzési forgalmi adó alapja a kialakított ellenérték (vétélár). Ennek megállapításánál számításba kell venni mindazt az ellenértéket, amelynek szolgáltatására a fényüzési tárgy megszerzője magát kötelezte. A hivatkozott utasítás 100. §-a szerint a 97. § értelmében kiállítandó eladási bárcának tartalmazni kell az áru megnevezését, mennyiségét, vétélárát és a beszedett adó összegét stb., a 104. § szerint az eladási bárcával mindenben egyező törzslap tartalma vezetendő át az adóvallomási ivbe, a beszedett adó összegezendő s a meghatározott időben beszolgáltatandó. Eszerint tehát sem a törvény, sem a végrehajtási utasítás rendelkezéseiből nem lehet arra következtetni, hogy a fényüzési forgalmi adó címen beszedett összeg az adóalaphoz volna számítandó s az adó után is adót kellene fizetni.

Igaz ugyan, hogy a már hivatkozott 64. § 5. pontja szerint ellenértéknek kell tekinteni azokat az állami vagy helyhatósági adókat, illetékeket, vámokat vagy bármely más címen szedett közszolgáltatásokat, amelyeket a vevő az eladónak megtérít, ezalatt azonban nem a fényüzési forgalmi adót, hanem azokat a közszolgáltatásokat kell érteni, amelyekkel az áru már meg volt róva. A végrehajtási utasítás példaszerűen fel is hozza a játékkártya illetékét, de ilyen még például a fogyasztási adó is.

A gyakorlatnak ez az állandó formáló munkája igen egészséges, mert a bírói ítéletekben kialakuló jogszabályok a felek előadásából, az élet, a nép szavából és a jurisprudentia művelőinek csendes, de annál intenzívebb hatásából erednek. Bár forrongó, átmeneti korokban sok helytelen, erőltet kísérletezést, próbálkozást tartalmaznak és jogbizonytalanságot teremtenek, de a viszonyok állandósulásával életképes, rendszerbe foglalható jogot hoznak létre.

Az ügyvéd pénztárkönyvvel bizonyíthatja kereseti adó alá tartozó jövedelmét. A m. kir. közigazgatási bíróság ítéletének indokai: A pénzügyminiszternek a 300/1925. P. M. számú rendelet 50. §-ában adott feljogosítás alapján 30.000/1925. szám alatt kiadott rendelete 50. §-ához fűzött VI. 17. pontja parancsoló rendelkezése értelmében az ügyvéd pénztárkönyvet köteles vezetni, amelybe a bevételeket és kiadásokat tételenként és időrendben kell bevezetni. Ebből következik, hogy az adóalapul szolgáló tiszta jövedelem kimutatására és a becslés útján való megállapítás eredményének a megdöntésére alkalmas bizonyítékul csak a pénztárkönyv szolgálhat. Minthogy pedig az adózó pénztárkönyvet, illetőleg abból készült kivonatot a panaszhoz sem mellékelte, s az 1924. évi kiadásait és bevételeit számszerűen és hitelesen nem mutatta ki, ezért a panasznak nem lehetett helyet adni.

Ha az áruszállítás hordókban történik, s a vevő a hordó értékével megterhelhetik és a visszaszállításnál a megterhelés jóváíratik, általános forgalmi adó adótárgy és adóalap hiányában nem követelhető. A m. kir. közigazgatási bíróság ítéletének indokai: Az elrendelt bizonyítás során megállapítást nyert, hogy a kir. adóhivatal által adó alá vont tételek onnan származtak, hogy a panaszos cég a hordókban történt áruszállítás alkalmával a vevőket a hordó visszahozatala alkalmával pedig ugyanezt az értéket a panaszos javára írta. Megállapítást nyert azonban, hogy az így felszámított és a pénzügyi hatóság által kifogásolt tételek ténylegesen nem folytak be és a hordók ára elszámolás